

Det fremhæves, at de 400 kr. udgør, hvad alle uden videre har krav på, men for eksempel den arbejdsløshedsforsikrede får mere, jf. § 5, 2. pkt., og § 7, stk. 2, 2. pkt. Derfor må der ved afgørelsen af, hvor stort beløb skal være, anlægges en vurdering med henblik på dem inden for kredsen – jf. foran under § 1 – som bør ligge i laveste beløbsramme. Så længe Folketinget stadig påtvinger titusindvis af medmennesker, at de bliver langtidsarbejdsløse uden egen skyld, vil der selvsagt være tale om, at mangfoldige af disse skal have yderligere beløb fra det offentlige, jf. lovforslagets § 6. En sammenligning af de 400 kr. med de nugældende dagpengebeløb er derfor ikke sagligt tilbørlig. Tværtimod er det en af hovederfaringerne fra det nugældende system, at man bør være overmåde forsigtig med at skrue det beløb, som man automatisk har lovbestemt krav på, for højt op.

Dertil kommer, at en væsentlig del af dagpengeindsættelsen modsvares af mindsket indkomstskat. Herved skal selvsagt ikke blot henses til forskuds-trækket, men også til restskattebetalingen. For arbejdsløshedsdagpenge udbetalt siden 1977 er forskellen på slutskat og foreløbig skat jo blevet forøget, fordi bekendtgørelse nr. 396 af 29. juli 1976 (justeret ved bekendtgørelse nr. 28 af 26. januar 1984), gav den enkelte arbejdsløse adskillige muligheder for at vælge mellem, hvordan skatetrækket skal beregnes. Typisk er nok valgt den for vedkommende i første omgang billigste (standardtræk eller træk efter bi- eller hovedkort (eventuelt frikort)). Med nyordningen går man over til en enhedsordning. Vedtages ikke andet, bliver det sådan, at skatetræk i arbejdsløshedsdagpenge sker efter samme regler som for lønbeløb (skattekort afleveres tidligt på 8 timers arbejdsdagen, så nettodagpengebeløbet ligger klar til udbetaling ved arbejdsdagens slutning).

Skattelovgivningsmæssigt kan overvejes, om det administrativt må foretrækkes, at der arbejdes med en enhedsbruttotrækprocent, og om dette tilmed vil føles som en fordel for dagpengemodtagernes flertal og begrænse frikortindehavernes tiltrækning af ordningen. For eksempel kunne procenten være 50, så udbetalingsbeløbet i alle tilfælde blev 200 kr. I så fald må tillige tages stilling til, om den valgte trækprocent skal være foreløbig, definitiv eller i nogle tilfælde det ene og i andre det andet.

Dagpengebeløbene skal ikke udløse feriepenge, ATP-beløb, tilskud til uddannelsesfond eller andre løntillæg, som man kender det på det almindelige arbejdsmarked. (Se oversigt i Fremskridt 1981-34 side 7).

Under den nuværende daginstitutionsordning er der nok mange mødre, der ellers ville passe deres børn hjemme, som ville foretrække at få dagpenge

ifølge lovforslaget. Dette problem må imidlertid klareres via en reform på daginstitutionsområdet, der jo under alle omstændigheder trænger hårdt til ændringer.

Dagpengeudbetalingen kræver, at arbejdet er udført »tilfredsstillende«.

Skal man have sin dagløn udbetalt, skal man også have udført sit arbejde ordentligt. Arbejdssabotører fortjener ikke dagpenge. Selve denne bestemmelse vil nok – uden for stor administration – hjælpe gevaldigt til, at rødder, som kun er ude på at lave ballade, lader være med at melde sig til ordningen.

Den, som under de 8 timers beskæftigelse unddrager sig en rimelig andel af den samlede arbejdsbyrde, viser sig groft vrangvillig eller bevidst søger at sabotere de andres arbejdsindsats, må bortvises på stedet og fortaber derved retten til dagpengebeløbet. Den stedlige kommunale arbejdsleder må her have en bred skønsmargen.

Selvfølgelig kan der opstå sager, hvor den enkelte hævder at være blevet uretfærdigt behandlet ved at miste sine 400 kr. (minus skat). Ved helt åbenbare magtmisbrug vil han kunne få medhold i en klage til arbejdslederens overordnede, men det sædvanlige vil nok være, at han næste gang, han vil gøre brug af ordningen, vil strenge sig meget mere an og/eller stille sig til rådighed for en anden kommune.

Et af modstykkerne til de små ulemper, der bliver tilbage, er, at loven kan udformes helt uden straffebestemmelser og karantæne regler m.v. Og dette er oplagt en langt større fordel.

Nogle har indrangeret nærværende lovforslag sammen med de borgerløns-udtalelser, der særligt er fremkommet fra de politiske partier Det Radikale Venstre, De Grønne og Fælles Kurs. Og det er da rigtigt, at alt realiserbart herfra indgår i § 75-ordningen. Men denne løser tillige de tre partiers problemer med at finde en finansiering og med at undgå at undergrave den almindelige produktionsarbejdskraft.

De andre partiers oplæg forsynder sig ved, at det hverken menneskeligt eller samfundsmæssigt er sundt, at folk uden at gøre en indsats skal have en borgerløn. Indføres princippet herom, vil stemmekøbspolitikere overbyde hinanden, så denne gøgeunge i finanskurven vokser og vokser.

Hvad finansieringen angår forventes 1989-udgifter for det offentlige til arbejdsløshedsunderstøttelse på 27 mia. kr., til arbejdsformidlingen på 0,8 mia. kr., til 1/3 månedsarbejdstilskudsordningen på 6 mia. kr., til andre beskæftigelsesarbejder på 2 mia. kr., i alt 35,8 mia. kr. Herudover vil på socialbistandskontiene m.v. nok blive sparet ca. 10 mia. kr. og pø om pø afvikles en efterlønsudgift, der i 1989 vil ligge på tilsva-